

[Udenrigsministeren.]

men naturligvis som i alle andre tilfælde med de forbehold, som folketinget har indføjret i bemærkningerne.

Artikel 13, stk. 2 (e), nævnte det ærede medlem. Det vil jeg foreslå at vi drøfter i udvalget.

Med hensyn til de mange oversættelsesfejl, som skulle være så mange, at de endogså ville udfylde ikke bare det ærede medlems taletid, men meget mere end det, glæder jeg mig af rent filologiske grunde meget til et samråd i udvalget. Det var min umiddelbare opfattelse, at det var en autoriseret oversættelse. Det var også min opfattelse, at den franske og den engelske tekst passede nøje til hinanden, hvad man plejer at sørge for i FN, men jeg vil da kun sige, at alle forbedringer især i oversættelsen vil blive modtaget med taknemlighed. Med hensyn til selve teksterne må jeg mene, at vel er der ingen over folketinget, men det vil nok ikke stå i folketingets magt ved denne behandling at ændre i de tekster, som er vedtaget i De Forenede Nationer.

Med hensyn til artikel 10, stk. 3, og artikel 20 i konventionen om borgerlige rettigheder, som jo er belyst og behandlet ved en tidligere lejlighed her i folketinget, nemlig i forbindelse med justitsministerens forslag om ændringer i retsplejeloven, vil jeg foreslå, at vi drøfter det i et udvalg. Det er muligt, at de ungdommelige forbrydere, „juvenile offenders“, skal forstås på en lidt andet måde, end det her er nævnt. Jeg vil dog understrege, da jeg ikke på nogen måde er ekspert i dette, at forud for dette forslag om en ratifikation går der et par års grundigt arbejde imellem de nordiske landes ministerier ikke mindst med deltagelse af justitsministerielle embedsmænd, og man er enig om de forbehold og de vurderinger, som ligger bag bemærkningerne til forslaget. Derfor må man vel tænke sig, at disse folk også har kendt til engelsk retspraksis, men alligevel har fundet det nødvendigt at tage dette forbehold.

Jeg skal ikke yderligere trætte tinget. Jeg mener, at et udvalgsarbejde kan være nyttigt, og takker igen for tilslutningen.

Måske jeg til sidst må gøre en bemærkning til det ærede medlem hr. Kjær Rasmussen, som siger om frihedsrettighederne, at de borgerlige frihedsrettigheder begynder

ved Magna Charta, og over for dem fremhæver de socialistiske. For det første begynder de borgerlige frihedsrettigheder, som han kalder dem, vel egentlig tidligere. Der er nok rødder tilbage både i Bibelens ord og i græsk tankegang og i nordisk retsbevidsthed. Og når han fremhæver den socialistiske opfattelse af menneskerettighederne, så vil jeg for en ordens skyld bemærke, at i de socialistiske tanker, også i det ærede medlems fremførelse, er der meget lidt, der stemmer med mine begreber om frihed for det enkelte menneske og stemmer med mine begreber om menneskerettigheder, og det forekommer mig, at det bekræftes både af socialistisk teori og praksis.

Otto Mørch: Jeg er lidt skuffet over udenrigsministerens udtalelser her. Jeg gjorde klart, at der var 100 pct.s tilslutning til regeringens initiativ fra socialdemokratiet, og nu står udenrigsministeren her for et øjeblik siden og polemiserer i spørgsmålet om mere eller mindre liberal i så vigtig en sag som denne. Mon ikke ministeren trods alt er enig med os socialdemokrater i, at her i denne sag drejer det sig om et lift op over partirammerne? Det er i alt fald socialdemokratiets mening.

Poul Dam: Udenrigsministeren sagde, at det jo var praksis, at disse forbehold ikke stod i beslutningerne, og det ved jeg godt. Jeg mener, det er forkert praksis, jeg vil gerne have den lavet om; jeg vil gerne have, at disse beslutninger bliver mere præcise, end de har været hidtil. I dette specielle tilfælde er det rigtigt, at visse af forbeholdene må betragtes som midlertidige forbehold, som vi kan trække tilbage på et eller andet tidspunkt. Det gælder f. eks., hvis man virkelig skulle finde det nødvendigt at tage forbehold mod ligelønsparagraffen. På et eller andet tidspunkt bliver ligelønnen selvfølgelig gennemført, og så kan vi trække det forbehold tilbage. Men der er andre af forbeholdene, som hænger nøje sammen med principielle retsgrundsetninger i Danmark, f. eks. det forbehold, som hænger sammen med, at en domfældelse, som er baseret på en nævningeafgørelse, ikke kan appelleres med hensyn til selve skyldspørgsmålet. Det drejer sig om et nærmest grundlovssikret